

«Vivim un moment de desconcert a les bases de l'independentisme que fa difícil trobar el camí a seguir i evitar que la frustració i la desunió s'apoderin d'aquells que vam sortir l'1 d'octubre del 2017 a votar sobre la independència i a defensar tots els vots, tots, tant els del sí com els del no.

Malauradament dins l'independentisme es repeteixen cíclicament aquests moments de crisi, recordem per exemple els desacords quan la consulta del 9-N es va convertir en un procés participatiu o quan el desembre de 2015 semblàvem abocats a la repetició d'eleccions al parlament. Però ara tenim l'agreujant d'una repressió que no cessa i un camí desdibuixat al davant.

L'aprenentatge de l'octubre del 2017 és clar. Quan hem treballat junts societat civil mobilitzada, govern i parlament és quan més hem avançat en el camí cap a la independència de Catalunya. Què vol dir treballar plegats? Vam tenir un parlament que avalava legislativament el mandat democràtic del poble de Catalunya, un govern que l'executava i una ciutadania mobilitzada com a puntal. Aquests tres elements van permetre la celebració del referèndum. Però la gestió post-referèndum va trencar aquesta relació. No tothom, dins dels partits i fora, veia el referèndum de la mateixa manera. Per a alguns només era un instrument de negociació. I a l'altra banda no hi havia cap voluntat de negociar. Així, s'arriba al 27 d'octubre marcats per les divisions, havent perdut el momentum i declarant una independència sense creure-hi i sense intentar fer-la efectiva.

D'aquell octubre en sortim amb una gran victòria col·lectiva (haver fet el referèndum) i amb una derrota (no haver estat capaços d'aplicar-ne els resultats). L'empresonament i l'exili dels nostres dirigents ens ha marcat emocionalment i ha dificultat fer el dol de la derrota. Generacions que no l'havien viscut han hagut d'aprendre a conviure amb la repressió, les que sí que l'havien viscut, l'han retrobada de cop, en un altre context.

I ara que que tenim al davant un nou Onze de Setembre, neixen iniciatives diverses que voldrien tornar-nos a portar a aquell moment, i fer allò que no vam fer aleshores: aquell 'Maidan' per defensar la declaració d'independència. Aquestes propostes obliden que el control del territori s'ha de demostrar quan hi ha un govern disposat a fer la independència. Es tendeix a confondre unilateralitat i insurrecció. És una trampa que a l'estat espanyol li va molt bé, i no hi hauríem de caure. És el que ha fet la fiscalia de l'estat

en el judici al Suprem. Intenten igualar el fet d'accedir a la independència per una via institucional, amb legitimitat democràtica darrere, majories parlamentàries i governs reconeguts, i el concepte de rebel·lió, perquè volen deslegitimar l'accés a la independència per mitjans democràtics i pacífics.

Hem d'analitzar quines fortaleeses ens manquen per a poder fer una declaració d'independència i ser capaços de dur-la a la pràctica, amb un govern capaç d'imposar-se com a autoritat en un territori. Però no podem perdre la legitimitat que dóna tenir majories parlamentàries i un embrió d'institucionalitat darrere que es pot transformar en el govern transitori d'una república naixent.

A l'Assemblea, al llarg d'aquest any i escaig, també ens ha costat sortir del procés de dol i tornar a traçar un camí. Però en els darrers mesos hem treballat campanyes que compensen febleses en l'àmbit de la societat civil i ens preparen en l'àmbit econòmic per a quan torni a plantejar-se políticament la independència. D'una banda, amb la campanya de consum estratègic, afavorim una economia i models d'empresa alternatius que no estan tan subjectes a les pressions polítiques. D'altra, amb iniciatives com la de les Cambres de Comerç, traslladem la majoria social i política d'aquest país a institucions que són altaveus poderosos. I enfortint el sindicalisme nacional, ens fem presents en el món del treball. Aquestes accions s'emmarquen dins l'estratègia de la lluita no-violenta, un mètode de lluita contra formes d'opressió o per fer progressar els drets democràtics, que inclou accions de denúncia, de no-cooperació, de desobediència civil i que té com a objectiu afeblir els pilars de poder de l'adversari. Aquest Onze de Setembre no només ens manifestarem sinó que disposarem d'un gran espai, Eines de País, on es podran fer accions d'apoderament ciutadà.

Pel que fa a l'àmbit institucional, els partits polítics ens repeteixen que no tenim les condicions per a la unilateralitat. Però no ens expliquen quines són aquestes condicions, i què pensen fer per aconseguir-les. Tampoc ens han explicat quines febleses institucionals van fer impossible la independència, i com podríem superar-les. Algunes les hem descobert al judici. En canvi, amb els pactes de la setmana passada hem comprovat d'una manera molt crua el retorn al partidisme i la disputa pels espais de poder autonòmic i local, arribant a l'extrem de cedir el lideratge d'alguns d'aquests espais al PSC. Contra

això vam alçar la veu la setmana passada mobilitzant-nos per primer cop davant dels partits independentistes.

Com a Assemblea no trencarem, però, el fil, el petit fil que encara ens uneix amb l'espai dels partits, perquè creiem que tenim la responsabilitat de no incrementar la desunió; alhora, incrementarem el nostre to d'exigència amb ells per tal que prioritzin l'objectiu de la independència i abandonin les lluites partidistes. Hi ha un risc evident, que el pacte a la Diputació de Barcelona exemplifica molt bé, de retorn a l'autonomisme, malgrat que l'electorat ha continuat donant victòries als partits independentistes, elecció rere elecció.

Tenim aquesta doble responsabilitat de mantenir aquesta pressió sense contribuir a la desunió tot mantenint la mobilització als carrers que pot tenir un doble vessant: el vessant unitari i anti-repressiu però també el vessant d'exigència, màxima exigència política. Alhora, hem d'evitar caure en el parany que desitgen aquelles forces que treballen pel retorn a l'autonomisme, i per enterrar per anys les esperances de culminar el procés d'autodeterminació. Aquestes forces voldrien una Assemblea marginal i radicalitzada, que ja no fos representativa del sentir de la majoria independentista. En la lluita no-violenta, les accions han de tenir un objectiu polític i cal saber a qui s'interpel·la i què es pretén aconseguir, i quan és el moment de fer-ho. Mai no són reactives, sempre són pensades i pro-positives i s'han d'inscriure en un marc creïble que doni sentit a la lluita. Ara el problema més important que tenim davant és el risc de retorn a l'autonomisme, facilitat per la divisió dels partits independentistes. No podem renunciar a les grans manifestacions que marquin l'agenda política i que els interpel·lin. Cal recordar-los que l'objectiu és la independència, i que cal establir una estratègia per aconseguir-lo.

Aquest doble objectiu és compartit per tot l'independentisme i és per això que ens manifestarem aquesta Diada. No és una manifestació més, és la manifestació més difícil de totes les que hem fet fins ara, ens juguem que els partits independentistes compleixin amb el seu compromís vers el país i evitar que l'independentisme quedi adormit per anys. Enguany, us l'heu de fer vostra com mai abans i heu d'alçar la vostra veu perquè es recuperi l'objectiu de la independència, i es treballi amb unitat d'acció per assolir-lo.

Elisenda Paluzie i Hernández

Presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana»